

SPEJDERNES MAGASIN

TIL INDABA

Verdensførerstævne på Gilwell Park

The first world scouts Indaba er nu forbi. Der har før været forklaret, at Indaba betød et møde af høvdinge for at tale sammen.

Den 14. juli mødtes 615 spejder- og ulveførere fra 47 nationer på Gilwell Park for at lære hinanden at kende, udveksle idéer og slutte venskab for mere end de 10 dage, teltene var slået op.

Her fra Danmark deltog 26, hvoraf de 19 var KFUM-spejdere og resten fra De Danske Spejderkorps. Straks ved ankomsten til lejren fik vi anvist vor plads, og vi gik, som man gør i enhver spejderlejr, straks i gang med at slå telte op og indrette lejrpladsen, hvorefter vi fortærede en engelsk madpakke. Den var blottet for rugbrød, men fyldte ellers et tomt hul.

Hver morgen hentede vi dagens ration i et par store kasser, der var så fyldte, at levningerne hobede sig op, efterhånden som dagene gik. Det var svært at lave dansk mad, når vi aldrig fandt mel til sovs og rødgød; men vi syntes selv, vi lavede nogle dejlige nye retter, som vi prøvede på at finde hårrejsende navne til.

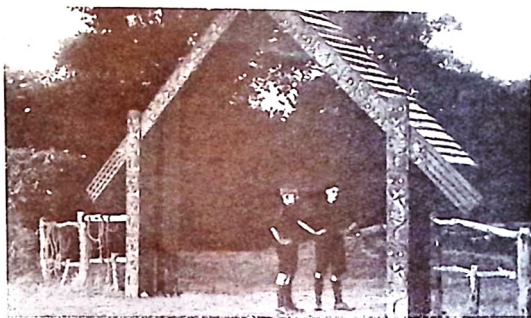
Ved en legedemonstration opdagede vi, at flere af vore mest brugte lege er kendte over hele verden. Østrig legede »2 mand høj«, Sydafrika »ståtroid« og Guldkystnegrene »Tag din bog, min ven«.

Et virkeligt fuld månemøde oplevede vi også. Akela — ulvepels lå på rådsklippen. Gråulve med rigtige hoveder kom listende ved siden af en nogen Mowgli, kun iført skind. Bagefter kom Bagheera og Baloo; ja selv Shere Kan og Ta-

FORSIDEBILLEDET

er hentet fra Rold skov, hvor en fransk trop lå i lejr i sommer. Deres telte rejste de på platforme højt oppe i træerne, sådan som du ser på billedet, der er stillet til rådighed af Skabelund, Århus.

af
CILLE

Den udskårne maori-indgang til lejrpladsen.

baki så vi et glimt af; men som i Kiplings Junglebog lykkedes det alligevel at få Mowgli optaget i stammen. Til slut vrimlede det med hylende og skrigende ulveunger fra alle verdenshjørner.

En anden dag så vi et stykke glimrende good-turn arbejde. En handicap-spejdertrop (dvs. spejdere der har en eller anden sygdom, så de ikke kan bevæge sig frit som andre drenge) viste os nogle af deres øvelser og lege. De var så dårlige, at der måtte en sund og frisk spejder til at hjælpe hver, da al bevægelse foregik i rullestol. Til mange stillesiddende øvelser var de hurtigere end nogle modige førere, der prøvede at konkurrere med dem.

Da lejren den 23. om eftermiddagen var slut, gik vi, som vi havde

gjort for 8 dage siden, til samlingspladsen. Den dag, vi åbnede, stod hver nation for sig; men nu var vi rystet sammen til en stor familie, og vi stillede os op ved siden af en ny kammerat fra en hel anden verdensdel.

Oberst Wilson, hertugen af Gloucester, og den engelske spejderchef, Rowallan, talte til os — og så var det hele forbi. Vi følte det med eet så tomt, noget måtte der ske, og pludselig — uden nogen kan forklare det — gik vi i 4 lange rækker rundt over hele lejren med sækkepibemusik i spidsen syngende alle lejrens slagmelodier og fjernede, hvad vi kom forbi af skilte og pæle, for nu betød de jo ikke noget mere; i morgen skulle vi rejse hjem efter 10 dejlige dage i den første verdens-førerlejr. Cille.

KIPANDA 1. opgave

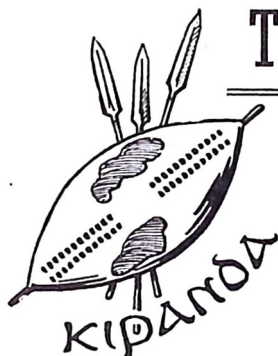
Patruljen skal af en fakturamappe i folioformat lave en mappe, der skal anvendes til en del af de opgaver, I vil få i vinterens løb.

Mappen skal dekoreres og pyntes så smukt som patruljen nu formår det, og helst i en stil, der falder ind i den ramme, der er lagt om turneringen.

På et stykke tegnepapir, der passer i formatet, skal angives, hvem der er medlemmer af patruljen, deres spejderdata skal opgives.

Forsyn det eventuelt med et fotografi af patruljen eller dens enkelte medlemmer, og gør i det hele taget lidt ud af det.

Ark et skal indsættes i mappen, og det hele sendes til jeres divisionschef senest den 31. oktober.

SPEJDERE!

Nogle af jer har sikkert hørt om tidligere landspatroljeturneringer. Ældre og grånende spejdere i troppen har sikkert med vemod i stemmen og ærefrygt for mindet nævnt navne som Basnæs og Skjoldnæsholm.

Mange år — måske alt for mange — er gået siden den sidste styrkeprøve mellem alle korpsets patruljer. Men nu er tiden inde; nu vil der igen blive holdt en turnering for alle korpsets patruljer, og denne gang er det JER det gælder. Det er jer, der i fremtiden overfor unge generationer skal fortælle om jeres utrolige oplevelser og spændende eventyr i

Landspatroljeturneringen 1952-53

Det er jer, der skal vise, hvordan standarden er blandt spejdere idag. Om I er blevet nogle svæklinge, eller om I står på højde med tidligere generationer.

Derfor slut kreds om jeres hæderkronede patruljestander, der gennem årene har været vidne til patruljens bedrifter, og fulgt den gennem sejre og nederlag.

Slut kreds om standen, fat stangen og lov hinanden, at I vil være med. Men ikke blot kun være med, men gøre en virkelig indsats for, at patruljen skal være blandt de ypperste i landet.

Gør I det — og har I den rette patruljeånd — ja, så kan vi love jer, at I vil nå langt.

Lyt da:

I ved alle, at spejderbevægelsens stifter Baden-Powell i mange år

TIL LANDSPATROLJETURNERING!

levede i Afrika. I har sikkert hørt om nogle af hans mange oplevelser under kampene mod zuluer og ashantier, og I har også hørt om hans togt mod matabellerne, hvor han erhvervede sig navnet »Impeesa«, hvilket betyder »ulven, der aldrig sover«.

Under disse kampe lærte han de indfødtes levevis at kende. Han så, hvorledes de unge zuluer, hvidmalede fra top til tå, blev sendt ud i junglen for at leve der alene indtil den sidste klat hvide maling var slidt af. De skulle vise, at de var værdige til at blive optaget i stammen som krigere, ved på egen hånd at kunne trodse urskovens farer.

Men først og fremmest har I hørt om hans heltemodige forsvar af Mafeking under Boerkrigen, hvor hans navn fløj over hele verden, og hvor han fik øjnene op for, at også hvide drenge under vanskelige forhold kunne yde fremragende tjeneste til det fælles bedste.

Efter Boerkrigen fik han til opgave at organisere et beredent politikorps, der skulle opretholde ro og orden i det krigshærgede lands enorme områder. Et korps, der kun kunne anvende helt førsteklasses mænd. Han skilte sig lige så godt fra denne opgave, som fra de, der tidligere var ham betroet.

De oplevelser, han havde været ude for, og de erfaringer, han derigennem høstede, kom senere til udtryk, da han udsendte »Scouting for Boys«, og de er den dag i dag grundlaget for de arbejdsmetoder, der anvendes i spejderkorpset verden over.

I vil heraf se, at spejderbevægelsen står i gæld til de drenge, der gav Baden-Powell disse erfaringer, og deres oplevelser vil komme til at danne rammen om korpsets store landspatroljeturnering, der nu tager sin begyndelse.

Der vil blive brug for al jeres viden og kunnen, for at I kan klare jer gennem de mange opgaver, der venter jer. Let bliver det ikke at vise, at I er landets bedste patrulje.

Vé den patruljefører, der tør tage denne oplevelse fra sin patrulje. Vi venter derfor, at alle korpsets patruljer melder sig til den store dyst. Vi kan love jer mange spændende og morsomme opgaver, og de, der går gennem vinterens konkurrencer som værende blandt de 60 bedste, kan vi til næste sommer love den helt store oplevelse i en turnering, hvor den bedste blandt de bedste skal findes. Kun en patrulje kan til sidst stå frem som den sejrende, men alle kan kæmpe om sejrens pris.

Johan, Mogens og Viggo.

Spejdernes Hjelpekorps

PÅ meldestedet

Melding indtelefoneres

Du husker sikkert, at danske spejdere, da den anden store verdenskrig udbrød i september 1939, i løbet af ganske få dage dannede et hjelpekorps, »Spejdernes Hjelpekorps«, hvor store, særligt uddannede spejdere skulle kunne hjælpe ved det civile luftforsvars meldetjeneste og ved evakuering af syge og invalider samt iøvrigt påtage sig opgaver til hjælp for andre medborgere.

Man har nu, som du tidligere har læst om her i Magasinet, besluttet, at dette arbejde med at uddanne spejdere til at kunne hjælpe med beskyttelsen af civilbefolkningen bedst kan ske i god tid, før hjælp kunne blive påkrævet. Derfor genoprettedes Spejdernes Hjelpekorps igen sidste år, og i nogle byer er arbejdet allerede i gang.

For at du på den rigtige måde kan uddanne dig til at hjælpe andre, har alle fire spejderkorps igen indført et beredskabsmærke, der er ens for alle korps og godkendt af Civilforsvarsforbundet, der tilrettelægger hele denne hjælpetjeneste i Danmark. Næste side kan du læse prøvens bestemmelser, men du skal vide, at du ikke kan tage prøven før du er fyldt 14 år, og at du skal være 16 år, før du kan tilmelde dig til Spejdernes Hjelpekorps. I København bliver der dog brug for nogle ordonnanser mellem 14 og 16 år. De første 4 afsnit kan du øve i patruljen og troppen, mens undervisningen i de tre sidste afsnit kommer til at foregå under ledelse af en af dine førere, der vil få en særlig uddannelse som beredskabsinstruktør.

Beredskabsmærket bæres 1 cm over højre brystlomme.

Regler for deltagelse i landspatruljeturneringen

1. Alle korpsets normale arbejds- patruljer kan melde sig til deltagelse. Blanketter til anmeldelse er udsendt til jeres tropsfører, og skal af patruljeføreren indsendes direkte til korpsskontoret, således, at anmeldelsen er korpset i hænde senest den 15. oktober.
2. Patruljen skal bestå af mindst 6 spejdere. Patruljer, der i dag ikke har dette antal spejdere, kan anmelde sig til deltagelse, men skal inden 31. december bringe sit antal op på 6. Enten ved at optage ulve, der rykker op fra flokken, eller ved at få drenge ind, der ikke tidligere har været spejdere.
3. Fra i dag og indtil landspatruljeturneringen er slut, må der kun foretages de ændringer i patruljernes sammensætning, som er betinget af troppens nor-

male udvikling.

4. Ingen i patruljen må være fyldt 17 år den 15. aug. 1953.

Landspatruljeturneringen er delt i 2 dele. Den første hedder:

KIPANDA

som betyder udvælgelse. I denne del kan alle patruljer deltage, idet der gennem Spejdernes Magasin måned efter måned gives opgaver, som patruljen skal løse og indsende til deres egen divisionschef til tidsfrister, der er fastsat i hvert enkelt tilfælde.

Blandt de indsendte opgaver udpeges de 60 bedste patruljer, dog således, at hver division er repræsenteret med mindst een patrulje.

Kipanda afsluttes 31. marts 1953.

De 60 patruljer, der udvælges til deltagelse går videre til 2. del, der hedder:

WAKAMBA,

hvilket er kampen blandt de bed-

ste. Turneringen vil komme til at strække sig over 4 dage, og vil blive den helt store oplevelse for de patruljer, der er værdige til deltagelse.

Der vil under hele landspatruljeturneringen blive lagt stor vægt på præcision. Således vil for sent anmeldte patruljer ikke kunne deltage, og alle opgivne frister vil blive forlangt nøje overholdt.

Alle patruljer, der anmelder sig til deltagelse i KIPANDA, bærer så længe denne står på turneringens mærke, et Zuluskjold på baggrund af 3 spyd på venstre brystlomme. Dette mærke koster 10 øre, og tilsendes patruljen fra korpsskontoret. Vedlæg anmeldelsen en frankeret og adresseret kuvert med frimærker for beløbet.

De patruljer, der kvalificerer sig til deltagelse i WAKAMBA, bærer efter afslutningen af KIPANDA et bæltmærke med turneringens mærke og ordet WAKAMBA 1953.

BADEN-POWELL

fortæller en SPIONHISTORIE

Kort efter episoden med de bortløbne heste og det øvrige, jeg fortalte, bragte obersten mig en overraskelse, der kom som et lyn fra en klar himmel. Han sendte bud efter mig en morgen og forklarede, at han havde til hensigt at oprette en flyvende kolonne af rytteri og kanoner, som skulle være parat til at marchere hele vejen ind på boernes område, for det tilfælde at sir Charles Warrens ekspedition skulle støde på modstand i Betsjuanaland.

Som en forberedende indledning ønskede han at få nøjagtige beretninger angående de pas, gennem hvilke han kunne drage over Drakenbjergene, som udgjorde grænsen mellem Natal og boerprovinserne, Oranjepristaten og Transvaal. Disse oplysninger skulle jeg gå igang med at skaffe. Det måtte ske under absolut tavshed.

Der fandtes to velkendte pas, gennem hvilke veje førte ind i henholdsvis Transvaal og Oranjepristaten. Naturligvis ville disse være besat af vore modstandere.

I gamle tider havde der været andre pas gennem bjergene, men de var forudseende blevet sprængt og ødelagt af vore ingeniørtropper for at hindre indbyggerne i Basutoland i at gøre plyndringstog til Natal.

Jeg skulle undersøge, hvorvidt nogle af disse pas hurtigt kunne sættes i stand, om det kneb.

Min ekspedition tog mig en måned og omfattede et ridt på 600 miles. Jeg red en hest og ledede en anden, som bar mine tæpper og madvarer. Jeg lagde mig et mægtigt skæg til og måtte have set ud som en rigtig røver. I hvert fald var min forklædning ganske givet effektiv. En dag mødte jeg tilfældigvis majoren ved mit regiment, da jeg var på vej gennem en by, som han besøgte på permission. Han var en gammel gæv mand. Jeg glemte aldeles, hvordan jeg så ud, og hilste ham som sædvanlig med det almindelige »God morgen, major«. Han vendte sig om og så på mig et øjeblik. Han troede tydeligt nok, at jeg var en tigger, som ville have penge, og knurrede: »For-svind,« og gik så sin vej. Og jeg gik min vej med den faste overbevisning, at det ikke var sandsynligt, at man ville regne mig for britisk officer.

Beredskabsmærket

For at få Beredskabsmærket skal du kunne følgende:

1. Bykendskab

- Inden for en afstand af mindst 1 km fra din bopæl have nøje kendskab til din bydel.
- Kende beliggenheden af nærmeste offentlige beskyttelsesrum, politistationer og politialarmer, brandstationer og brandalarmer, redningskorps og apoteker, samt hospitaler.
- Kende din bys hovedfærdselsårer og dens vigtigste lokale trafikforbindelser.

2. Ordonnanstjeneste

- Kunne modtage en mundtlig melding på ca. 25 ord og aflevere den uden meningsforstyrrende fejl efter i spejderløb at have tilbagelagt en strækning på 2 km. Der må ikke gøres notater.
- Kunne afgive en fornuftig, kortfattet melding om en iagttaget begivenhed skriftligt og pr. telefon.
- Kunne betjene en telefon korrekt.
- Kunne benytte et kort, tegne og følge en rutekitse.

- Kunne foretage simple cyklereparationer.

3. Førstehjælp

- Kunne anvende en forbindspakke.
- Have kendskab til: standsning af blødninger, sårbehandling, (herunder forbrændinger og kvæstelser), transport af tilskadekomne, forholdsregler ved elektricitetsulykker, behandling af besvimelser, chock og røgforgiftninger samt til anvendelse af stimulerende midler.

4. Panik

Kende farerne ved panik under katastrofer samt vide, hvorledes man i paniktilløb bevarer ro og orden blandt nervøse mennesker, i særdeleshed blandt børn.

- Have et godt kendskab til kemiske, biologiske og radiologiske kampstoffer.
- Have et godt kendskab til angrebs- og forsvarsmidler.
- Have et godt kendskab til civilforsvarets opgaver og organisation.

Som du ser, er der nok at tage fat på for en spejder, der vil være beredt til at hjælpe. Magasinet skal i kommende numre se lidt nærmere på Beredskabsmærket. Imens kan du roligt mase på!

På DYBHAVSEKSPEDITION

jorden rundt med „Galathea“
af Torben Wolff.

EFTERTRYK — OGSÅ I UDDRAG — FORBUDT

16. REJSEBREV

Charlottenlund, i juli 1952.

Så er jeg her igen — for sidste gang! Selv om nemlig vore oplevelser fra og med Mexico, hvor jeg sluttede forrige artikel, og indtil hjemkomsten her til gamle Danmark ville være nok til at fylde adskillige rejsebreve, så skal og må dette — både for jeres og for min egen skyld — være den sidste Galathea-artikel.

Det farverige Mexico med de store kontraster

Det var som sagt Mexico, vi kom til — dette store, solrige land med de stærke farver og de stærke modsætninger. Trods vort korte ophold fik vi oplevet et par af modsætningerne, mellem gammelt og nyt og rigmod og fattigdom og mellem den oprindelige indianerbefolkning og efterkommerne af de spanske erobrere.

Vi anløb først en lille, beskeden havneby, Manzanillo, hvor man mærkeligt nok kunne få brændselolie, men det var da også det eneste moderne ved den by. Næppe noget andet sted har vi set så faldefærdige rønner; de lå og klyngede sig til bakkeskråningerne og så maleriske og beskidte ud, og tilsyneladende var beboerne glade og tilfredse. Og sikken et marked, der var! Til alt held for vore fattige tildelinger af hård valuta var priserne rørende billige, og indkøbstossedde fyre som undertegnede vendte sveddrøppende tilbage til „Galathea“ med store pakasser stopfulde af farveglade lervarer og bastflettearbejder.

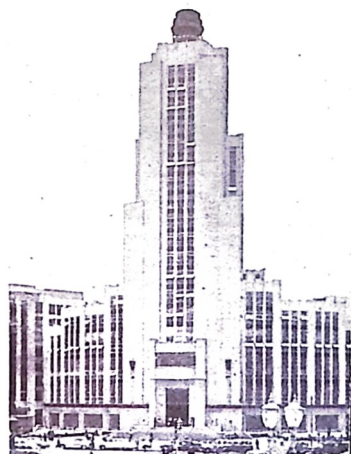
Det blev et kort og hektisk besøg, for

allerede samme dag gik vi sydpå til Acapulco, »stedet med de tykke kaktus«, som dette indianske navn betyder. Her stod vi over for den første kontrast: En by, der indtil for kun 10–15 år siden var lige så fattig som Manzanillo, men som nu var blevet en mondæn badeby med lange rækker af kæmpestore luksushoteller, med et ual af barer og danserestauranter, hvoraf nogle var bygget i terrasser på de stejle klippevægge, højt over den tordnende brænding dybt dernede, og med solbrændt ungdom på vandski efter chris-craft'er, der trak deres kølvand over en azurblå bugt, indrammet af røde og gule vulkanbjerger. Under krigen, hvor adgangen til Europa spærredes for rige amerikanske turister, havde de i stort antal søgt til Mexico, og hotellerne skød op som paddehatte her i Acapulco.

Tre dages luksustilværelse i Mexico City

Fra den mexicanske regering forelå der en flot invitation til at sende 30 mand fra „Galathea“ op til hovedstaden Mexico City. Jeg var en af de heldige, der skulle flyve derop. Det blev en interessant tur over et fantastisk bjergigt landskab, der hungrede efter regn, men endnu var der en måned til regntiden. Det meste af tiden opholdt jeg mig ude hos piloterne, og gennem passet ind til højsejlet, hvorpå Mexico City ligger, fløj vi i højde med bakkerne omkring os, og lige under maskinen snoede landevejen sig nedover i skarptegnede hårnålesving ud mod afgrunden.

Så lå millionbyen udbredt foran os, diset og endeløs. Vi fløj i en bue ind over cen-

En af de flotte skyskrabere i Mexico City

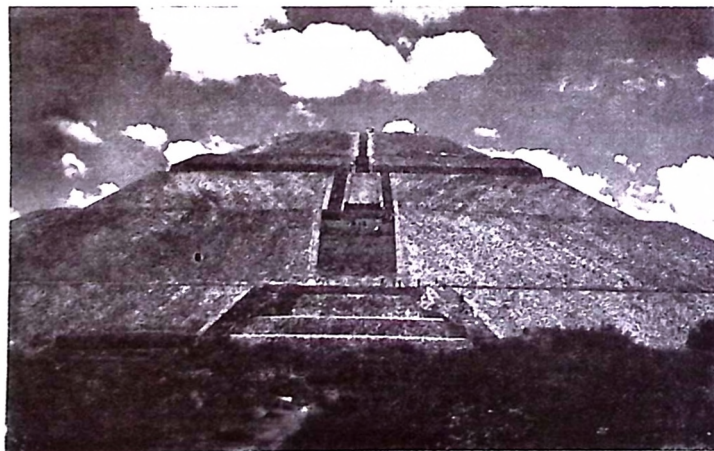
trum, nu og da i faretruende nærhed af nogle af de slanke og elegante skyskrabere, der rejser sig som vartegn over den pragtfuldt anlagte by med dens brede boulevarder, paladser og parker.

Vi blev indkvarteret på byens flotteste luksushotel, hvor store dobbeltværelser kostede en bagatel af 60 kr. (i hård valuta) pr. døgn, men heldigvis var vi jo regeringens gæster.

Solpyramiden — et gigantisk monument over en svunden kultur

Kun en enkelt af vore mange oplevelser i Mexico City skal omtales nærmere: udflugten til pyramiderne. Længe før spanierne i det 16. århundrede erobrede byen under blodige kampe med aztekerne, havde et andet kulturfolk, toltekerne, sat sig et uforgængeligt mindesmærke i Teotihuacan, 50 km uden for hovedstaden. — For omkring 1500 år siden, da Europa stod på tærskelen til den »mørke« middelalder, opførte toltekerne her en gigantisk tempelby, grupperet omkring »de dødes vej«. Endnu er ruinerne kun delvis udgravede.

Højt over ruinbyen, der dækker flere kvadratkilometer, hæver solpyramiden og den noget mindre månepyramide sig. Krarup Nielsen kalder solpyramiden »det mest gigantiske monument over en svunden kultur, som det amerikanske fastland ejere. Og med god grund! Den er 60 m høj, er 224 m ved basis og har et rumindhold på 1.300.000 m³. På den ene af siderne fører 250 trappetrin op til toppen, og det var en

Den kæmpemæssige solpyramide i Mexico. Kan du skelne menneskene på trappen op mod toppen?

træls tur at nå derop, for i den tynde luft — vi befandt os i 2300 meters højde — tabte man hurtigt pusten. Heroppe på solpyramidens top foregik dengang menneskeofringerne, hvor de varme, endnu bankende hjerter blev skåret ud af de uheldige ofres bryst

De rigeste fangster på hele toget —

De næste 14 dage var afsat til fiskeri i Panamabugten, et af verdens rigeste områder. Vi havde her ventet os en hel del af langline-fiskeri med store kroge på dybder mellem 600 og 1000 m, men resultatet blev desværre helt negativt. Til gengæld havde vi adskillige fine trawltræk på dybder mellem 500 og 4000 m. I et af dem — på 3700 m — var der omkring 100 arter bunddyr i over 1000 individer, og i et træk på 950 m var der så meget i trawlpøsen, at fangsten måtte bjærges i tre tempi, da vi frygtede, at posen ellers ville sprænges, når den blev hallet indenbords. Der var mange søre dyr, bl. a. havenderkopper med så lille en krop, at tarmkanalen forgæves sig langt ud i de otte lange stankelben, der hver var ca. 25 cm; desuden skal nævnes en hidtil ukendt og helt afvigende bund-tudsefisk med lysorganet inde i munden og med lange krogformede tænder samt et tudsefiskepar, hvor den store hun havde dverghanens fastvokset på bugen.

Det var i Panamabugten, at en trist og meningsløs ulykke ramte »Galathea«. En livsglad, ung værnepligtig faldt en nat over bord i søvne, mens vi lå og trawlede; selv om der straks blev hevet redningsbæltet med lys ud til ham, og en båd blev sat i vandet på rekordtid, var der intet at gøre. Jan Olsen var ikke nogen særlig god svømmer og har sikkert tilmed i faldet slugt en del vand. Eftersøgningen i de næste 24 timer forblev resultatløs, hvorpå kursen sattes østover bortfra Panamabugten og fra kammeraten, der blev derude

»Galathea« bliver en Noahs ark —

Panama City er den travle hovedstad i den lille, mellemamerikanske stat, der p. g. af kanalen er kendt af enhver. Her har alverdens folkeslag sat hinanden stævne, men den oprindelige indianerbefolkning dominerer dog stadigvæk.

Panama blev som den første europæiske by på det amerikanske fastland grundlagt så tidligt som i 1519, men 150 år senere blev den rige by plyndret og brændt af den engelske fribytter Henry Morgan og henligger nu som maleriske ruiner, mens en ny by er skudt op tæt ved.

CUT - PANAMA CANAL

Nogle steder er Panamakanalen hugget ud mellem høje klipper

Da vi for alvor var på hjemvejen, blev det besluttet her i Panama at indkøbe tropiske dyr til Zoologisk have i København, og i de følgende dage var »Galathea« s båd dækket et helt menageri. Der kom to dovedyr, en mor og en unge, en henrivende snohalebjørn og nogle pungrotter, en del mærkelige aber, bl. a. nogle arrige døddingehevedaber, nogle yndige solfugle, masser af små papegøjer og alligatorbørn til kun 2 kr. pr. stk.

Selv om jeg de fleste steder i verden har truffet nogle, jeg kendte, var det alligevel et mærkeligt sammentræf, at jeg på en og samme Lauritzen-båd i Panama skulle løbe på to gamle spejdere, Thorlac fra Prins Hamlet trop og Strit fra Havørnene samt Hans fra »Atlantide« (nu 2. styrmand ombord). Vi fik os en god sludder om gamle dage.

Lidt om slusekamre, dovedyr m. m.

Så, den 21. maj, sagde vi endeligt farvel til Stillehavet og gled ind i Panamakanalen, et af verdens talrige »ottende vidundere«. Der er tre par slusekamre op til den store

Markedspladsen i Charlotte Amalie. Huset og hallen er bygget af danske arkitekter

kunstige Gatunsp, der ligger 22 m over havets overflade. Selv om hvert slusekammer er 330 m langt og 36 m bredt, tog det dog kun godt fem minutter at pumpe de 83.000 tons vand ind, som løftede »Galathea« og det andet skib, som fulgtes med os gennem sluserne, de godt 7 m i vejret. Vi blev bugseret gennem sluserne af de sødeste små elektriske lokomotiver, der klemte med en klokke som sporvognene herhjemme.

Da Gatun-floddalen i sin tid blev sat under vand og søen dannet, blev de højeste bakketoppe liggende tilbage som øer i den kunstige sø. Den største af disse, Barro Colorado, der er 5 km på hver led, er fredet, og her findes en tropisk forsøgsstation, som vi besøgte i nogle timer. De mest energiske af os foretog en varm og interessant tur rundt i dette urskovsreservat, og det lykkedes os at få at se en næsebjørn og store, irgrønne leguaner (en slags firben), at klø et vredladet dovedyr bag ørerne og at

få smidt kviste ned i hovedet af en flok støjdende kapucineraber.

Ud på aftenen passerede vi så de tre Gatun slusepar for nedadgående, og det hjemlige Atlanterhav modtog os med en stiv passatvind lige i snuden, da vi gik østover, bound for det tidligere Dansk Vestindien.

Vestindien — vor sidste tropekoloni

Mange hævder, at byen Charlotte Amalie på St. Thomas er verdens skønnest beliggende by. Det er sikkert rigtigt. Udsigten oppe fra de blidt afrundede bjerge ned over byens røde tage og hvide huse, over bugtens lysende krystallbå vand og over de mange kuplede, grønne øer og holme, der beskytter denne fortrinlige havn, den udsigt vil man huske, når så meget andet er glemt. — Overalt på bakkesiderne lyste store, gråhvide cementflader op — de bruges til opsamling af regnvand, når det med lange mellemrum finder på at regne på St. Thomas.

Det er kun 25 år siden, at de tre Jomfruer, St. Thomas, St. Jan og St. Croix blev solgt til USA, og der findes stadig mange minder fra den danske tid. I den sidste snes år har den amerikanske stat ofret uhyre beløb på at gøre disse øer til et i klassen turistdest. Der er bygget mange dejlige hoteller; det nyeste er fantastisk mondant, men det har da også kostet 3 mill. dollars at opføre, og prisen for et værelse ligger mellem 15 og 90 dollars (100 og 600 kr.) pr. døgn, så det er ikke for almindelige dødelige. Der findes også et utal af butikker med turistik, og blandt det mest efterspurgt kan nævnes kgl. porcelæn, Bing & Grøndahl og Kähler keramik, Holmegaard glas m. m., der her kan købes toldfrit.

Mr. Johnson, 12 St. Tævergade

Det er sikkert også bl. a. af turistmæssige grunde, at man så samvittighedsfuldt spørger for at bevare minderne fra den danske tid. De gamle danske bygninger holdes smukt vedlige, f. eks. kirken, toldbygningen og det sjove, lille knaldrøse tinsoldatfort fra 1671. Også gadenavnene er stadigvæk danske, selv om enkelte af dem ved genopmaling er blevet let forsvanskede (Broderne's Gade, St. Tævergade på eet skilt, St. Tævergade på et andet, Wimmelskafts Gade osv.).

En af dagene holdt vi ferie og tog på en herlig skovtur til St. Jan, der kun ligger en halv times motorbådsrejse fra St. Tho-

mas. Det er en bedårende ø, og vi nød livet med badning, medbragt frokost, ristning af snegle i strandkanten og et behørigt antal kolde drinks. Tæt ved lå de overgroede ruiner af en af de gamle, danske sukker-møller, hvor 40 plantageejere under slaveopret i 1773 havde forskanset sig og slået slavernes angreb tilbage.

Med nordøstlig kurs hjemover

Atter en afsked, hvis hjertelighed sagde noget om, hvad »Galathea's« besøg havde betydet for ikke mindst de danske der på stedet, og så stod vi havnen ud efter at have saluteret for Onkel Sam og Charlotte Amalie og kippet for Dannebrog inde på Vestindisk Kompagnis smukke, hvide kontorbygning. Det tog kun et døgn at nå til den amerikanske by San Juan på den Puerto Rico, hvor vi blev en dag over for at tage olie. Den ældste del af San Juan er en morsom, spansk præget by med imponerende fæstningsværker, der i kapergastiden har modstået mangt et angreb, bl. a. fra den berømte Sir Francis Drake i spidsen for 3000 mand i det herrens år 1595. For godt 50 år siden blev Puerto Rico amerikansk, men befolkningen taler stadig næsten udelukkende spanske, og for få måneder siden har den opnået et vist selvstyre.

Vi fik lige tid til at snuse lidt til den dybe Puerto Rico grav nord for byen. Men det blev ved snusningen, for den store trawl må have fået hold dernede; vi mistede nemlig både den og 3500 m af vor efterhånden noget slidte wire. Det var jo et lidt trist punktum for dybhavsfiskerierne, men sikkert en held, at det skete på et så sent tidspunkt.

På vej over Atlanterhavet havde vi travlt med at gøre de foreløbige resultater op, lave statistikker, renskrive stationslister og forberede den udstilling, der skulle afholdes på Bellahøj kun ti dage efter vor hjemkomst. Undervejs anløb vi Azorerne et par dage, disse frugtbare, portugisiske vulkaner, der ligger så langt fra alfar vej.

Den 19. juni kl. 3.45 krydsede Galathea sit eget spor et sted ude vest for Kanaalen, og dermed kunne vi altså begynde at titulere hinanden »hr. jordomsejler« —! Det gjorde vi nu ikke, men vi gispede jo alligevel lidt ved oplysningen om, at vi havde tilbagelagt 117.000 km eller næsten tre gange kloden rundt ved Ækvator i de to år

I Plymouth gav både byen og det store marinebiologiske laboratorium os en ærefuld modtagelse, og vi var på udflytning til den dystre Dartmoor hede, hvor som bekendt hveranden kriminalroman udspilles.

Hjemme igen —

Op en regntung formiddag så vi da gennem dissen det første glimt af Danmark, klinterne ved Hanstholm, og om aftenen kastede vi anker ud for »Lange Maren«, fyret på Skagen. Den næste dag kom vice-admiral Vedel om bord for at følge med til København, og vi vinkede farvel til den armada af Skagenskutere, der var kommet ud for som de første at byde os velkommen.

Det var et stort øjeblik, da vi d. 29. juni kl. 8 om morgenen havde Kronborg om styrbord og traditionen tro sendte syv dundrende kanonskud ind over Helsingør og fik dem besvaret fra Kronborg batterier. Til trods for, at kongen den næste dag skulle afsejle til Grønland, fik han dog tid til at komme til Helsingør for at kunne byde os velkommen hjem. I en smuk tale rettede han en tak til alle om bord for den måde, hvorpå vi havde tjent dansk videnskab og vist flaget i det fremmede.

Fra Helsingør til København havde vi 30 tidligere deltagere i ekspeditionen, 50 presesfolk — og 13 toldere med om bord. Før vi fik set os om, var vi ved at gå til kaj ved Langelinie, hvor 30.000 mennesker gav os en strålende og uforglemmelig velkomst. Det var nu dejligt at være hjemme igen...

Badestranden i tidligere Dansk Vestindien er ikke ueffen

Hvad nåede vi på de to år?

Lad mig da slutte disse optegnelser med nogle ord om Galathea-ekspeditionens resultater og et par tal fra vores omfattende statistikker.

Ekspeditionens hovedformål — påvisningen af liv selv på de største havdybder — blev opfyldt ved vores vellykkede fiskerier i den 10½ km dybe Philippinergrav og i de fire andre, mere end 7 km dybe grave, vi undersøgte.

Men samtidig har vi ved de ialt 133 trawltræk, vi foretog på dybder fra 400 m

Den skønne udsigt over hovedstaden på St. Thomas

og udefter (deraf halvdelen på dybder mellem 4000 og 10.500 m), skaffet os et materiale, der i langt højere grad end tidligere kan give et billede af det egentlige dybhavsdyreliv, når det bliver bearbejdet af specialister i ind- og udland. Desuden har vi mulighed for at sammenligne fordelingen og udbredelsen, fordi vores indsamlinger har strakt sig over en ret væsentlig del af verdenshavene. Vi sidder også alle med dybderekorderne for praktisk talt alle marine dyregrupper lige fra svampe og op til fisk.

De ialt 359 vellykkede bundprøver giver for første gang i havforskningens historie mulighed for at få noget at vide om mængden af bunddyr pr. arealenhed i dybhavet. De mere end 3200 målinger af havvands temperatur og indhold af salt, klor og fosfat, som er udført fra overfladen og ned til dybder på over 10.000 m, vil kunne give værdifulde oplysninger om livsvilkårene for dybhavsfaunaen. De epokegørende undersøgelser over havvandsproduktion af plankton, dvs. de mikroskopiske alger, der udgør føden i havet, omfatter ca. 800 målinger, der er foretaget med korte mellemrum under hele togtet. Endelig omfatter arbejdet med magnetkuglerne 33 neddykninger, den dybeste til 10 km dybde i Philippinergraven.

Foruden disse hovedopgaver og mange biopgaver af videnskabelig art har Galathea som bekendt været en sejrende propaganda for Danmark, og de resultater, der er opnået på dette felt, lader sig jo vanskeligt opføre i tal. Men 38 udsendelser i udenlandsk radio og fjernsyn, 62 presesmedier og ca. 1000 spalter (godt og vel ½ km!) avisomtale i store, udenlandske blade, 62 foredrag med Galathea- eller Danmarksfilm samt tusinder og atter tusinder modtaget ombord ved omvisninger og receptioner, alt dette giver dog et begreb om vor indsats på dette område.

— Alle vi, der havde den lykke at deltage i Galathea-ekspeditionen, vil for bestandig være taknemmelige over, at det blev os, der fik chancen for — hver på sin post — at medvirke til herigennem at gøre dansk foretagsomhed og dansk videnskab kendt ud over jorden og til i fællesskab at løse en stor og betydningsfuld opgave.

Torben Wolff.

Altmuligmanden

Det er sjovt at lave mad:

DINGLE-HØNE

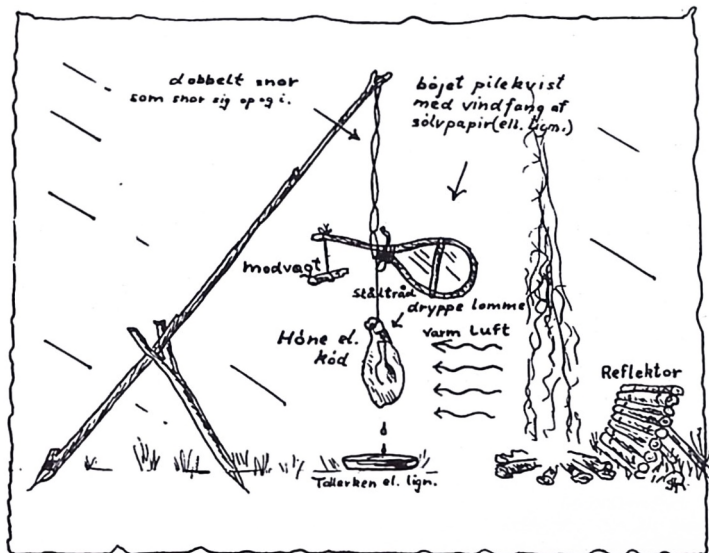
Ved hjælp af vedstående, af ud-seende næsten Storm P.ske apparat kan du stege en fugl eller simpelt hen et stykke kød. Lad os nappe en høne til at begynde med:

Pindeværket finder du ud af efter tegningen. Sørg for, at den bøjede pilekvist (»viften«) hænger i absolut ligevægt. Selve den brede del af viften udfylder du med en stump pap, sølvpapir eller lignende.

Hønen renses på sædvanlig måde, hulrummet fyldes med franskbrødstæringer, påsmurt margarine, lidt ituskåret æble, måske lidt svedsker og krydderier. Sy hullet sammen og skær så som angivet på tegningen ved fuglens hals en dryppelomme. Den kraft, som under stegningen bobler ud gennem denne lomme sørger for, at hønen bliver sprød og saftig. Hæld aftryk tilbage i denne lomme.

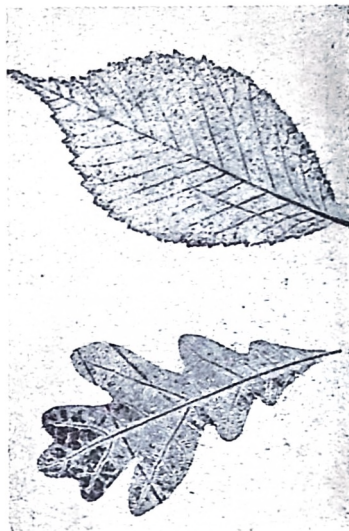
»Hvorfor«, siger du til dig selv, »drejer hønen så rundt?« Fordi viften drejer væk fra bålet varme og får den dobbelte snor til at sno sig. På et vist punkt tvinger snoren viften den modsatte vej, og hønen brunes jævnt og skønt på alle sider, mens du og din patrulje er på tur eller simpelt hen slapper af på ryggen med blikket vendt mod de drivende skyer — forudsat altså, at du på forhånd har sørget for at godt bål af tørt løvtræ, som ikke ryger for meget. Hønen har tilpas varme ca. 30 cm fra bålet. Fortæres, når den er herlig gyldenbrun over det hele og begynder at falde fra benene.

Advarsel! Sørg for at det ikke blæser eller i hvert fald, at der er læ! For kraftig blæst får viften — og dermed hønen — til at virke som vejrhane!

Bladaftryk med carbonpapir.

Vi skal her fortælle dig om en ny måde at »samle blade« på. Det eneste du behøver er hvidt papir, carbonpapir og en flaske. På en glat flade lægger du det hvide papir og ovenpå carbonpapiret med den farvede side nedad. Ovenpå lægges bladet og igen ovenpå et par ark avispapir. Nu skal du bare rulle flasken nogle gange frem og tilbage over det sted, hvor bladet ligger.

På det hvide papir fremkommer der da — hvis du gør dig umage — et godt aftryk af bladet. Måske skal du først gøre nogle forsøg for at du kan lære, hvordan du skal holde papiret fast. Men metoden er let at gå til.

(Scouten).

Sådan kan du hænge teltet op og nemt se det efter, for du pakker det sammen.

PRÆRIE-INDIANERE

I Magasinets serie om etnografiske folk fortæller Gamle Vildsvin denne gang om de indianerstammer, der levede på prærien

I denne serie om etnografiske folk har vi tidligere beskæftiget os med skov-indianerne. Denne gang er det deres nære fæller, prærie-indianerne, det gælder. Grunden til forskellen i deres levevis er naturligvis at finde i den natur, de levede i. Skovindianerne var henvist til at anvende træ og bark, prærieindianerne, der levede på de store prærier og jagede bøfler, havde det ikke så let ved at skaffe sig dette værdifulde materiale. Til disse sidste hørte så berømte stammer som Dakota, Sortefødderne, Assiniboin, Arapahoerne og Sioux.

Hytte og tipi

Prærieindianernes oprindelige bolig var jo ikke tipien. Man boede i en slags ottekantede hytter, bygget af pæle med græstørvsbelægning. De var tildels gravet ned i jorden, så de i terrænet nærmest lignede store tuer. Foruden indgangen fandtes i midten det uundværlige ventilations- og røghul. Det brugtes også som nøddugang, idet en stige var fastgjort ved hullet. Herfra kunne man også holde øje med eventuelle fjender.

Men — så skete det, at Chipewa stammen, der længe havde bekriget Siouxerne, først kom i forbindelse med de hvide mænd og dermed fik fat på krudtet. Nu kunne de blot krybe op til fjendens røghul, lade krudtet falde ned i ildstedet, og det var sjældent, at nogen slap levende ud.

Så fandt man på at bygge nogle små tipier, kun 3 til 4 m høje. Man må huske, at hesten endnu var ukendt, og tipierne blev transpor-

teret fra sted til sted af hunde. Da man senere fik heste, lavedes tipierne større, (hestene kunne jo let trække de lange stænger), og man fik de flotte farverige tipier, hvor hele familien og flere til nemt kunne samles.

I stedet for teltdug anvendtes skindene af unge bøfler. Hvert eneste år lavedes nye tipier. Skindet blev nemlig meget stift i brug. Ved soldansen i juni blev de nye tipier indviet. Skindene var ganske hvide i begyndelsen, men antog efterhånden en røget farve. Til gengæld blev de mere gennemsigtige, og det må have set godt ud om natten med bålet brændende indeni.

I en tipi-landsby placeredes tipierne i rundkredse, den ene kreds af tipier uden om den anden, ofte tre til fire store kredse. I midten lå råds-tipien, større og flottere end alle andre. Den berømte høvding, Iron Shirt, fra Sortefødderne havde således en tipi, der var 16 til 17 m i diameter. Alle indgange var, uanset vejr og vind, placeret mod øst, og hver familie havde sin bestemte plads i kredsen, ligemeget hvor man byggede landsbyen.

Lidt om tipien

Det ville blive for omfattende at beskrive fremstillingen af en tipi her i magasinet, men i en del spejderbøger kan du finde beskrivelser deraf.

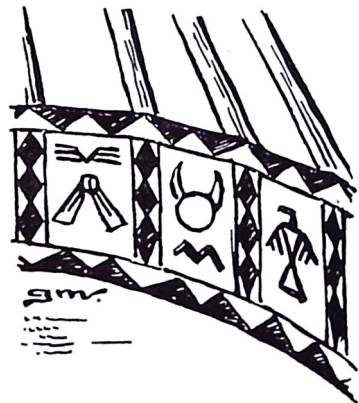
Selvom du selv kan medvirke ved fremstillingen, bliver den alligevel kostbar at lave i dag, men på den anden side er det let at tjene penge, så for en trop er det i al fald en overkommelig opgave.

I stedet for kan jeg give dig et par gode råd. Bålpladsen laves lidt bag midtpunktet, kantet med stene. Bålet må af hensyn til brandfaren og behagelighed ikke være stort. Husk på, at væggene kaster varmen tilbage.

Røgflipperne skal dreje således, at åbningen vender fra vindretningen. Hvis der er stille vejr, lukkes der helt op. En tipi bør dekoreres. På tegningerne kan du se nogle typiske dekorationer som Sortefødderne bruger dem. Som oftest er det en kant forneden og en tilsvarende øverst oppe. På væggene imellem maledes ofte dyretegninger. De maledes cirkler symboliserer stjerner og takkede bjerge. Ejeren satte ofte sit personlige totem i toppen, modsat røghullet. De mest anvendte farver er blå, rustrød, gul og sort.

Stængerne afbarkes og bevares fine og glatte. En indianerkone plejede disse stænger med stor omhu, og det var tegn på en god og omhyggelig husmoder, når stængerne var glatte og fintpolerede. Man må huske på, at stængerne

Dekorert klæde i tipien

var værdifulde, og de transporteredes med fra sted til sted.

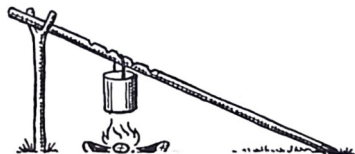
Langs den indvendige væg op-hængtes et stykke klæde. Det kunne være 100 til 150 cm højt og nå-ede helt til jorden og beskyttede beboerne mod den ellers uundgå-elige træk. Det var samtidigt meget fint dekoreret i livlige farver, ofte i indianske symboler. Mellem stæn-gerne udsprændtes reb, der anvend-tes til at hænge ens ejendele op på.

Sovestedet

I tipien anbragtes også sengene. De er morsomme, og den model, som du kan se på tegningen, er forholdsvis let at lave — ikke svære- end et almindeligt spisebord. Jeg tror, at tegningen er tilstræk-kelig, så du ved at studere den, kan gå i gang. Du får nok den beha-ge- ligste seng, hvis du til »madrassen« anvender pil eller anden elastisk træsort. Hovedstykket, der er op- adbøjet, dekorerer med ornamen-ter, bedst på skind.

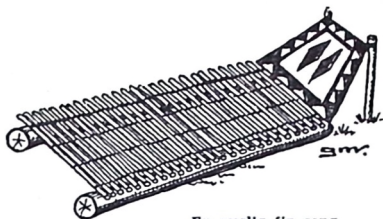
»Den dovne mands bål«

Bålet må, som fortalt, ikke være for stort. Indianerne anvendte stjer-nebålet. Tænd et lille bål på sæd- vanlig måde og skub de store bræn-destykker ind mod ilden, efterhæn- den som de brænder op. Det for- tælles, at denne form for bål an- vendtes, før man fik økser, der let kunne hugge brændet i stykker. Indianerne fortsatte dermed, for hvorfor skulle man bruge øksen, når det ikke var nødvendigt. Det fik således navnet »Den dovne mands bål«.

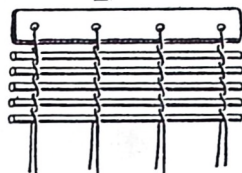

Kogebålet

var meget enkelt. Du kan nemt se det på tegningen. I den skrål- liggende stang var lavet nogle små indhak til at holde på grydehan-ken. Grydens højde over ilden re- guleredes ved at flytte den skrål- liggende stang frem og tilbage. Me- get enkelt, ikke?

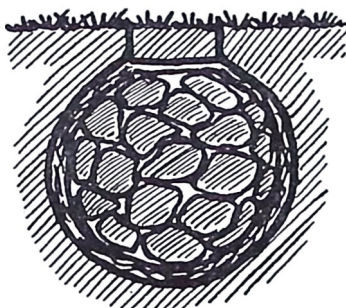
En særlig fin seng

Sådan laves »madrassen«

Proviantopbevaring

Prærieindianerne havde ikke an- dre muligheder for længere tids opbevaring af det tørrede bøffelkød end at grave det ned i jorden. Til gengæld skete det med meget stor omhyggelighed, for det skulle und- gåes, at vilde dyr eller fjender kun- ne opdage det. Kødet var jo natur- ligt nok meget værdifuldt.

Skematisk skitse af proviantkælderen

Man gravede først omhyggeligt en græstørv væk og gravede et hul på 60 cm dybde. Den opgravede jord henlagdes på nogle skind. Hul- let blev udhulet som vist på teg- ningen, og hullet omhyggeligt foret med kvas og huder. Provianten (som oftest tørret kød) blev lagt derned, og når der var fuldt, dæk- kedes hullet til med grene og jord, og græstørven blev meget omhyg- geligt lagt på plads. End ikke den mindste fordybning måtte være at se. Den tiloversblevne jord blev transporteret til en nærliggende bæk eller sø og kastet i vandet. Et- hvert spor var fjernet, og kødet kunne på denne måde opbevares i op til 2 år.

Klædedragten

Vi har tidligere i Magasinet vist tegninger af indianerdragter, så denne gang vil vi gå let henover

dem. Dog må jeg nok hellere for- tælle, at det oprindeligt kun var prærieindianerne, der anvendte de kendte, flotte hovedprydelser af fjer. Imidlertid gik det således, at de hvide ikke rigtig antog en in- dianer for ægte, med mindre han kunne fremstille sig med fjerpragt, så det blev almindeligt, at alle in- dianerstammer anvendte dem.

De flotte fjer fik man fra konge- ørnen, og jo mere hvide de var, desto køstbarere var de. Det har ikke været så lige til at skyde en kongeørn med bue og pil, men det måtte man altså, hvis man ønskede at se sig selv i de rigtige fjerhjel- me.

De største høvdinge anvendte iøvrigt hjelme med bøffelhorn og en flot kam af fjer. Hornene an- bragtes på lignende måde som hos vore vikinger.

Men nok denne gang. Måske kan vi senere fortælle noget om de mange andre interessante ting om indianernes udrustning, dragt og vaner. Eller du kan selv på biblio- teket finde beskrivelser — og så god jagt.

Gamle Vildsvin.

— den dovne mands bål

FOTO- instruktion 2

*fol. Wm. Hillcourt
tekst Mogens Jensen*

NYINGSILD

For skovmænd, der hike'r i al slags vejr og på enhver årstid er nyingen (hvis man vel at mærke kan skaffe passende materiale) den ideelle varmeild foran bivuaiken eller vindskærmen. I lande med store skove som f. eks. Sverige og Norge (ordet nying er svensk og norsk og findes ikke oversat) anvendes nyingen meget, både af spejdere og af folk, som lever og færdes i skovene. Her ser du 2 amerikanske spejdere frembringe en nyingssild:

Billede 1: En tilpas solid meget tør trækvælv flækkes på langs. Det gøres ved, at man først tilhugger nogle trækil, derefter undersøger man hvor det af hensyn til knaster og lignende er bedst at lægge hugget. Man hugger øksen hårdt i den ene ende (stammen ligger vandret) og presser en kile ind. Derefter tages øksen ud og kilen bankes længere ind (husk at slå med siden af øksehovedet). Dernæst banker man en ny kile længere inde i stammen i den fremkomne revne, og således bliver man ved, til man til sidst får 2 dele ud af kvælv.

Billede 2: Den flade side af stammen hugges lidt op, »frynse«, for at ilden lettere kan fænge. Læg mærke til, at når man hugger på den led med en økse, er *venstre* hånd nederst!

Billede 3: De to stykker anbringes som vist, den nederste fri af jorden og mellem de to plane dele ude i enderne to grenstumper af passende og ens tykkelse.

Billede 4: Et bål lægges til rette i mellemrummet, og man tænder det og sørger for, at det brænder over hele åbningen. En anden metode er først at tænde et kraftigt bål midt på den underste stamme. Når det brænder godt breder man det ud og lægger den øverste stamme på.

Billede 5: Øjeblikket er kommet. Man har overstået dagens besvær og kan lægge sig lidt, inden man kryber i poserne. Og ilden behøver man ikke se til. Den passer sig selv til næste morgen.

Grunden til, at nyingssilden varmer så stærkt i vandret retning, er, at den øverste stamme hindrer varmen i at stige til vejrs, og derved presses den ud til siderne.

Patruljetur, den 14./15. September

Det blev alle tiders store sus. Vi overnattede højt oppe i et træ. Trækkende kærren, som nu er blevet vor egen dom og har fået påmalet „Falkepatruljeri“ tværs over bagsmækken, tog vi til Nørreskov, hvor vi hos ejeren fik lov til at indrette os en soveplads oppe i det gamle krogede egetræ i skovhjørnet. Det var vækst. Mellern to, tre grene byggede vi af grønstager et dejligt „gulv.“ Vi fik ordentligt brug for besnøringerne, som vi havde terpet på de sidste Patruljemøder, men resultatet blev godt. Da ingen havde lyst til at falde ud i søne, fastgjorde

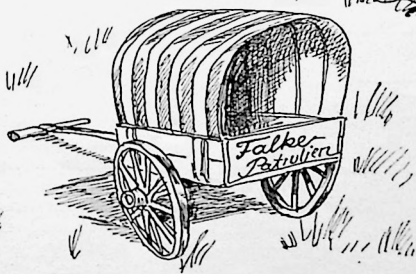
vi nogle stager som rækværk. Som underlag brugte vi græs. De virkede som den fineste springmadras.

Desværre for Svend kunne vi ikke få plads til ham på platformen, så han tilbød ædelmodigt som P.A. at sove nede på jorden. Han tog det som en mand. Vi andre sov godt, trods Uglefatters natlige jagen gennem skoven.

Kaj, der er udnævnt til patruljekok, måtte først op og da vi gled ned ad træet om morgenen var havregrøden færdig.

Om formiddagen øvede vi os i røgsignalering. Vi ude på marken. Vi delte os i to hold og signalerede til hinanden. Det tager sin tid, men vi lærte det helt godt. Det blæste ikke, så det hjalp jo en hel del.

Lars

KAN DU HUSKE?

Forleden dag hørte jeg en dreng sige:

»Øv, der har jeg glemt.«

Og modparten svarede ham kvikt:

»Hvis du fik en krone, hver gang du sagde det, var du i stand til at betale en anden til at huske for dig!«

Drengen lo. Ideen var jo god. Han tænkte nok på noget lignende som Snehvide, der havde hele 7 dværge til at hjælpe sig.

Men — det er nu ikke godt ikke at kunne huske. Hvis du glemmer at se dig for på gaden, kan du blive kørt over. Hvis du går i byen efter 1 rugbrød og 6 æg og kommer hjem med 6 rugbrød og 1 æg, er den heller ikke god. Hvis du glemmer at slukke for gassen, når din mor beder dig derom, svides madden. Sådan kunne jeg blive ved.

Nogle mennesker er født med en god hukommelse, og kan huske hver eneste ting, mens andre får alle ting til at gå ind ad det ene øre og ud af det andet. Men disse

sidste kan træne sig op til at blive gode »huskere«, men der skal træning til.

Lad os se, hvad du kan gøre. Jo, bed din mor om at give dig en besked. Prøv nu selv om du kan huske den senere samme dag og næste dag igen.

Tag en avis. Vælg 6 ord — f. eks. bynavne, navne på personer eller på begivenheder. Skriv dem ned, læs dem to gange igennem, gem papiret og prøv så, om du næste dag kan huske dem. Sammenlign med din liste.

Gå hen til et butiksvindue. Se alle ting i vinduet godt efter, gå hjem og skriv en liste over de ting, du kan huske. Gå tilbage til vinduet og se hvormange og hvilke, du har glemt.

Du kan ligefrem lave en lille konkurrence med nogle af dine ulvekammerater — sådan ganske privat.

God jagt!

Gråulv.

Silhouettegning

er en morsom sport, og man behøver slet ikke at kunne tegne for

at kunne det. På væggen udspændes et stykke hvidt papir. Delikventen sætter sig på en stol lige ud for, og en lampe indstilles, så den lyser lige på denne og danner det bedst mulige omrids af personen. Man tegner nu langs skyggens kant med en blyant — meget nøjagtigt og omhyggeligt, tager papiret ned og udfylder figuren med tusch. Også dette må gøres omhyggeligt og jævnt.

Alle tolv

Sahi, Bjørn Waage Møller
Poul Asmussens flok.

BF Erik Skifter Andersen,
1. Aabenraa flok.

Vi leger hjul!

Sådan starter vi

og sætter fart på

og endnu mere fart.

PRØV SELV!

Vi saml på FJER

Der findes mange måder at samle fjer på, men her er en sjov og spændende måde at gøre det på. Du kan nemlig prøve at lave dig en eller flere indianerhatte med forskellige fjer i.

Du må nok først i gang med at samle dig en del fjer, tag nu ikke kun fra nabosens hønsegård. Du må jo ud i skoven og marken og se, hvad du kan finde. De skal gerne være pæne og store, i hvert fald de fleste af dem.

Du kan begynde at lave hatten,

når du har en fem, seks stykker. Hatte-remmen laver du af meget svært papir eller måske bedre af papir, som du beklæder med lidt tyndt stof. Fjerene klistres bagpå og du skriver, hvad det er for en fjer og hvornår og evt. hvor du har fundet den.

Det bliver efterhånden en sjov indianerhat, som sikkert ingen af dine kammerater har magen til.

God fornøjelse!

Gråulv.

Har du en kat?

Ja, det er der nok flere af Jer, der har. Men jeg må hellere først fortælle Jer en historie om en kat.

Den blev født ude på en bondegård, og en lille dreng, der holdt ferie der, fik den foræret af den rare bondemand. Og de legede godt sammen og havde det vældigt sjovt der på gården. Da drengen skulle rejse hjem til København fik han lov til at tage katten med hjem, og det var ikke så godt, for han boede på 3. sal i en stor ejendom, og der kneb det jo med at huse katten, og efterhånden gad drengen ikke passe den mere, og den måtte klare sig med at strejfe rundt i nabola-get og blev til en af de mange vilde katte, som kun med nød og næppe kan undgå at dø af sult i den store by.

Se, det var ikke nogen særlig god historie, men vi må lære af den, at man kun skal holde kat, hvor der er plads og egnede forhold til den. På bondegården kan man ikke undvære den. Den er med til at holde gården fri for rotter og mus, og der hører den hjemme.

En kat, der er opvokset blandt mennesker, er almindeligvis glad for samværet. Den har vænnet sig til det forkælede liv. Foruden mus og gråspurve elsker den sødmælk, men i byerne må man give den lidt brød med leverpostej og andre egnede madrester fra køkkenet.

Gråulv.

Balders flok

fra Asnæs har sammen med Ridder Ebbes flok ligget i lejr ved Gudminderup Lyng. En af dagene var der forældredag, og selvom det øsregnede, mødte mange op. Først så man på et rigtigt ulveløb, man legede og trak tov. Dagen sluttede med lejrball, hvor ulvene optrådte for gæsterne.

Dannys flok
oplever man-
ge spænden-
de ting. Har
du læst om
den?

Ellers køb den
i depotet.

Kr. 2,00

To belgiske ulveunger. Hvad mon de ser på?

(Kalle er fører for Bjørnebanden Krølle for Leopardbanden og Krille for Tigerbanden).

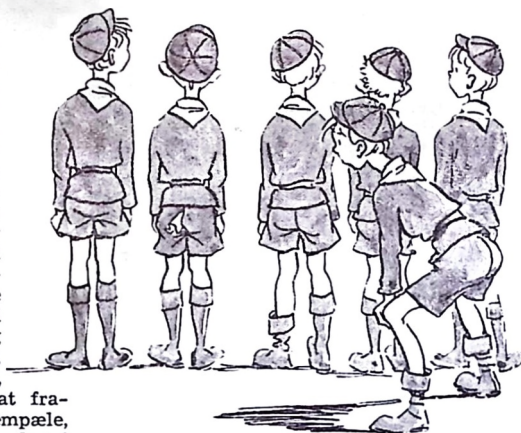
Bandekrigen begynder

I det store frikvarter holdt Bjørnebanden møde i et hjørne af pladsen. Kalle var flintrende gal i hovedet, for gang på gang var det tigrene og leoparderne, der fik ros og præmier og selvfølgelig syntes bjørnene, at de var langt de dygtigste; derfor mente man, dels at de andre snød, dels at de andre blev favoriseret af Aagaard, men nu skulle det hævnes, koste hvad det ville. Man vidste, at lærer Aagaard, flokføreren, altid belærte ulvene om, at totempælen for hver bande skulle der holdes hævd over, og den måtte aldrig mangle til ture og møder, derfor blev man klar over, at en god hævn var det at frarøve de to bander deres totempæle, og det ville man gøre den dag i dag. Banden blev delt i 2 dele, der hver skulle erobre sin totempæl. Forhandlingerne i skolegården var så ivrige, at ingen hørte, at klokken ringede, således at gårdinspektøren til sidst personligt måtte kalde på drengene, hvorefter hele bandet fik »½ time« efter skoletid; dette gjorde ikke bandets humør bedre.

Totempælen forsvinder

Da »svedetimen« var overstået, mødtes man for straks at udføre den skumle plan, som desværre gik alt for let. Kalle drog sammen med

Plys og Bamse til Krille, hvis hjem jo var den gamle smukke præstegård. Her bad Kalle, om Krille ikke ville komme ud at se en flyvemaskine, han havde sat som en slags »kølerfigur« på sin cykle. Imens var det en let sag for Bamse og Plys at liste ned til en sidefløj af præstegården, hvor Krilles værelse lå, her kravlede Bamse ind ad et åbentstående vindue, medens Plys holdt vagt. Helt let og smertefrit blev det dog ikke, for lige som Bamse havde fået fat i totempælen, vågnede hunden Kras; den snerrede og knurrede, og idet Bamse var ved at springe ud af vinduet med den erobrede totempæl, satte den tænderne i Bamses bagdel og bed og flåede en stor flænge i hans blå ulvebenklæder. Efter dette lille uheld kom dog Plys og Bamse afsted med totempælen, og først nogen tid efter mødtes man hos Kalle afventende det andet hold, der på en lignen-

de måde fik fat i Krølles bande-totempæl.

Næste aften var der flokmøde i byparken. Kl. 19 præcis fløjtede lærer Aagaard; hele Bjørnebanden trådte an, men først et par minutter efter kom de to andre bander farende forpustede og flove. Der var løbende bandekonkurrencer, så Bjørnebanden fik fineste points for at møde præcis; så kom man til bedømmelsen af udrustning og minisanden! Bjørnene var de eneste, der mødte reglementeret med bande-totempæl. Krille var rasende, men lod sig ikke mærke med det,

dels var totempælen forsvundet fra ham i hans værelse, dels var hele banden kommet for sent, fordi de havde søgt efter den forsvundne totempæl, som han vidste måtte være stjålet fra banden. Hans harme var så stor, at han var ved at tude; i sin ophidselse gik han en rastløs tur bag de opstillede ulveunger; der så han et pudsigt syn — en mægtig flænge i Bamses benklæder — der manglede et helt stykke stof i dem — (Bamse havde nemlig skjult flængen hjemme for husfredens skyld).

Oplæringen

Krølle var naturligvis også gal over sin forsvundne totempæl. Deaktiv som han var, havde han i rosenbedet udenfor sit vindue fundet nogle tydelige spor af drenge-sko med en særlig sålebeskytter på; derfor så han sig godt for til ulvemødet og fandt virkelig også en ulv i Bjørnebanden, der afsatte lignende spor; han besluttede dog at vente til senere på aftenen med at tale med Krille om sagen.

Da Krille, gram i hu, kom hjem fra mødet og var ved at gå i seng, lagde han sig først ned på gulvet for at søge trøst for sin modgang hos hunden Kras, der slumrede blide-ligt i sin kurv; den vågnede dog op og slikkede Krille i hovedet, og i det samme fik Krille øje på en stump blå tøj i kurven, som øjensynlig stammede fra en buksebag; derved kom han straks i tanker om Bamses bukseflænge. — Nu fik han en anelse om den forsvundne totempæl. I natdragt listede han over i sin fars studiekammer og ringede Krølle op, og nu var »Tigrene« og »Leoparderne« klare over, hvor totempælene var blevet af. De endes om at ordne sagen uden om lærer Aagaard.

Peter Tini.

Næste gang: »Leopard« og »Tigre« hævner sig på »Bjørnene«.

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Medaljen for rask død

er blevet tildelt spejder Hans Westerby, 2. Hellig Anders trop i Slagelse.

Om formiddagen den 25. marts, da Hans var i skole skete ud for skolen en løbskørsel. Da Hans blev klar over, hvad der skete, sprang han ud fra et vindue i klasseværelset i stueetagen og ud i gården, hvor han standsede hesten ved at springe hen til den, gribe den i bidslet og bore fingrene ind i næsen. Hans kunne kort efter aflevere hesten til dens ejermænd i Løvegade og har ved sin raske og spejdermæssige handling undgået, at der skete ulykker i den af mange børn befærdede gade.

Hans Westerby kan bære medaljen for rask død med ære.

Var din lejr sådan?

1. Absalon gennemtraver Nordsjælland og Odsherred.

Ja, vi startede i silende regn fra »Borgen« i Brønshøj på en 5-dages vandretur til Kongsøre, hvor vi skulle tilbringe 10 dage. Patruljerne havde hver for sig planlagt turen derop, og de glædede sig alle mægtigt til turen. Selvom det regnede de første par dage, var humøret højt, og det gik rask ud ad landevejen. Torsdag d. 25. juni ankom patruljerne til lejren og gik straks i gang med at indrette sig.

Det, som vi sidst vil glemme, er sikkert den store vandretur. Vi startede ved ottetiden en dejlig morgen og vandrede friske ud ad landevejen, og de første 20—30 km gik det fint. Da begyndte de første at sakke bagud, men ved at bruge alle vore bedste tategaver fik vi dem op til sjakket igen. De, der hurtigst kom over det døde punkt havde det bedst, for deres ben gik efterhånden helt automatisk. Ved de 45—50 km faldt nogle helt fra. Det var sjovt at se på resten, da vi nåede 60 km. Nogle var brændt sammen, og det kostede troppen en del børnepudder. De, der var brændt sammen, gik så underligt sidelæns, og de, der havde vabler, kom gående ganske forsigtigt på tærnerne, medens vi andre mere heldige, der kun var trætte, drillede dem og sagde, at det måtte da være dejligt at have sådan nogle bløde trædepuder at gå på. Lejren var målet for 75 km vandrerne, og da vi kom dertil og fik mad og fødderne i vand, var det vanskeligst at komme op igen og gå de sidste km til 100 km. Vi regnede med at lejren i virkeligheden var målet for 83 km. Det havde vi målt det til, men vi blev sørgeligt skuffede, for da vi ringede ind til Geodætisk Institut og fik målt efter, viste det sig, at vi havde regnet 9

km for meget. Og alle de, der troede at have gået 100 km fik nu kun 90 km pladen. Det var nu synd for dem. Navnlig to små spejdere og 1 TA blev kede af det. De troede sig fuldkomne sikre, fordi de regnede med at have gået 105 km, og de havde stadig 4 timer tilbage.

Viber og grøne

Det var en herlig oplevelse, det er vi enige om allesammen nu, da det er overstået, og der er allerede nogle, der mumler om, at de vil ud og prøve igen, og mon ikke alle mand vil med igen, hvis nogen foreslår det? Jeg tror det.

John.

Badestranden:

Vandet var dejligt og salt, men »bunden lå for højt oppe«. (Beretning fra 1. Odense trops sommerlejr).

De tre prinsesser besøger franske spejdere i Rold skov.

Da 2. Århus trop i sommer ankom til deres lejr i Rold skov, viste det sig, at de som nærmeste naboer fik en fransk spejdetrop fra Lille.

Franskmændene rejste deres telte på selvbyggede platforme højt oppe i træerne (se forsiden). På den måde er de nærmere naturen, siger de og tilføjer, at enhver kan rejse et telt på jorden, men der skal erfaring og kunst til at få det rejst oppe i et træ.

Troppen er romersk katolsk og havde i lejren indrettet en andagtsplads med alter, hvor de holdt deres daglige gudstjenester og messer. På det ene billede kan du se troppens præst, der deltog i lejren.

Et af lejrens højdepunkter var et uventet besøg af de tre små prinsesser, der fra Trend var taget på besøg til Rold skov og med stor interesse besøgte hele lejren.

Skabelund.

Bæverne, 2. Århus trop i Rold

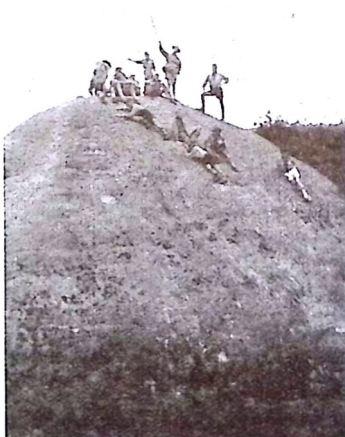
2000 spejdere

deltog i juni måned i den første større lejrsmøling i Central Afrika. De kom fra Uganda, Tanganyika, Nord- og Syd-Rhodesia, Bechuanaland, Basutoland og Belgisk Kongo. I forbindelse med lejren var der arrangeret en speciel udstilling af spejdernes fritidsarbejder.

Furesø trop

har haft en herlig sommerlejr på en skøn lejrplads på Thurø. — Lejrens højdepunkt var hiken, der blev ovenud vellykket. Øvelsen formede sig som en eftersøgning efter en østrigsk faldskærmsmand, hvis efterladenskaber man havde fundet i skoven. Man afgav rapport, fandt en rigtig faldskærm, en overfaldet mand, og alarmerede Falck i Svendborg, der som forud aftalt rykkede ud med ambulancen. Om natten opfangede man en lysmelding, men nogle skummelt udseende mænd forsøgte at hindre patruljerne i dette. Det kom til kamp, og de skumle personer forsvandt.

Nogle af dagene indrettede man sig på vildmandsvis, sov i bivuk og stegte kaniner på spid.

Ved Hesselagerstenen

Rævene i Bytroppen

i Nykøbing Falster har selv tjent penge nok til 2 splinternye telte ved at samle gammelt jern m. m. Teltene blev præsenteret ved divisionsturneringen. Fint klaret!

De hollandske spejdere har gennemført en Bob-a-job uge til fordel for handicappede spejdere. Hver enkelt spejder og ulv skulle tjene en skilling ved eget arbejde. Resultatet blev strålende, og alle var i gang. Man samlede papir, rensede parker for affald, pudsede sko, fangede fisk og — en spejder vaske sin bedstefars fødder!

Falck er alarmeret

6. Godthåb trop

har i år haft besøg af 1. Oslo trop og været i lejr med deres norske kammerater ved Kongsøre.

Hornslyd troppen

har arrangeret en løbende indsamling af skrot. Nettooverskuddet var den 1. maj allerede 1200 kroner.

10. Århus trop

sommerlejr gik i år til Sønderjylland, hvor lejrens store oplevelse var en tre-dages patruljehike med overgang over Allsund.

Næste sommer holder det amerikanske spejderkorps en stor national lejr i Syd Carolinen. Man regner med, at der vil deltage 50.000 spejdere.

En ny form for skovmandssport?

Miniature-jamboretten på Æbleø.

Til en afveksling er der i øjeblikket helt stille i den vidunderligt smukt beliggende lejr på Æbleø sydøstkyst. Under de fredede, gamle ege står tre nationers 75 spejdergutter opstillede og overvårer, at olympiadens guld-, sølv- og bronzemedaille bliver overrakt de første vindere, der står på den pragtfulde æresskammel — smykket med tang og tidsler!!! Vi skal have konkurrencer i løb, kast, spring, svømning, tovtækning og wolleyball — forleden dag havde vi besøg i lejren af d'Artagnan og de overdådigt udstyrede tre musketterer — vi har fået nedkastet luftpost (med eget stempel) nogle gange fra flyver, som i tilgift gav en lille opvisning, og — først og fremmest — der er et knagende godt kammeratskab og et mægtigt humør i lejren, som er begunstiget af et, herhjemme snart ukendt, stabilt solskinsvejr.

Vore gæster ankom en lille uges tid før lejren og blev indkvarterede rundt om hos tropens spejdere, så vi allerede var gamle venner, da vi den 1. august mødtes for at blive kørt til Jersore strand, hvorfra vi skulle have været sejlet over til øen. Skipper var imidlertid blevet syg, og vand var der heller ikke meget af, så det blev til en spændende vadetur over til øen med al bagagen i en stor pram. — Den lignede grangivelig en gammeldags hjuldamper med alle de mange drengene pjaskende langs siderne, og med tropsstanderne vajende fra toppen.

Jamboretten på Æbleø er nu snart kun et minde; men sikkert et af de smukkeste spejderminder vi alle endnu har fået. Et minde vi alle vil bevare i mange år, og som forhåbentligt vil bidrage til at gøre de linier til sandhed, som en af 20. Oslos tropsassistenter bl. a. skrev i et smukt digt til lejrbalet:

Op vi er venner, vi er dus
vi har det samme kongehus.
Vort venskab trodser krig og død,
det mærked vi i krigens nød.
og som det sidste stærke bånd
jeg nævne vil den spejderånd,
som fjerner mistro og forsoner
alle verdens splittede nationer.

Æbleø, den 6—8—1952.

DYD DAVD TIL

ÆRESSIDEN

1. KL. SPEJDERE

Nybyggerne
Ole Andersen
Ingolf Jørgensen

1. Søborg trop
PF Kurt Odborg
PA Fritz Perl
Henrik Mortensen

VÆBDE

Nybyggerne
Ole Bj. Knudsen
Jens E. Møller-Nielsen
Kai Nielsen
Sig Nielsen

Kongsvang trop
PF Erik From Nielsen
PF Jan Rohde Andersen

1. Randers trop
Jørgen Jørgensen

1. Søborg trop
PF Knud Odborg
PA Fritz Perl
Henrik Mortensen

RIDDERE

Nybyggerne
Ole Andersen
Ingolf Jørgensen
Martin Pedersen

Falkonertroppen
Kjeld Bendsen

AVANDRINGER

60 km
1. Absalon trop
Arne Larsen
John Sandager

Nybyggerne
Ping Thyregod
Ingolf Jørgensen

Falkonertroppen
Hans Bang
Ib Birk Andersen
Mickael Manstaedt
Torben Mondroff
Finn Lund
Torben Stæhr Johansen
Ole Agerskov
Freddy Petersen
Niels Klem
Jan Seierø
Bjarne Gerdt-Larsen
Fritz Barfod
Ebbe Reker
Ole Rask
Finn Iversen
Niels Baunsgaard
Leif Schultz
Mogens Andersen
Torben Benthien
Ole Skrydstrup
Erik Buchardt
Bjarne Holmegaard
Ib Lund
Niels Tuxen
Kjeld Bendsen
Birger Arnesen
Svend Georg Eriksen
Claus Banner Janssen
Leo Merby

75 km

1. Absalon trop
SK John Madsen
SK Svend Skovby
SK Jørgen Sparre Andersen
Bent Spøderberg
Jens Christoffersen
Walther Petersen
PF Ove Nielsen
Svend Thomsen
Poul Schmidt
Jørgen K. Jørgensen
Tony Petersen
Georg Petersen
PF Ole Holm
PA Robert Chieu
Svend Erik Vends
Lennart Fraun
Ole Jensen
PF Flemming Nielsen
PA René M. Jensen
Erik Nyeland
PF Kuno Larsen
Werner Overby

90 km

1. Absalon trop
Finn Kristensen
Henning Kronow
PF Per Heiner Andersen
PA Erling Bloksted
SK Sprenspøderberg
SK Ib Spøderberg
SK William Sandager
SK Knud Rasmussen
Arne Mortensen

100 km

Kongsvang trop
PF Erik From Nielsen
PF Jan Rohde Andersen

BLEV Din TROP NÆVNT DENNE GANG?

Det var en oplevelse,

at være med på primitivt søspejderkursus. Jeg tror næsten, at det var den bedste tur, jeg har oplevet, selvom vi var væde næsten hele tiden, både af vand nede- og ovenfra.

På land kneb det også med at blive tørre. Græsset var vådt og tørt brænde var simpelthen ikke til at finde, og havde vi endelig fået ild i det tørreste, der kunne findes, blev der en røg i køkkenet, så man ikke kunne være i nærheden.

Men vi glædede os hver aften til den næste dag. Vi begyndte med en rotur. Morgenbadet fik vi først op ad formiddagen, idet vi efter tur skulle falde over bords! Derefter instruktion i tovværksarbejder, madlavning og sejlads til næste lejrplads.

Om aftenen startede vi på en natøvelse, en spændende skattejagt, der sluttede med et søslag.

Hele næste dags formiddag sov vi ud i soveposerne og eftermiddagen gik med kapsejls. Det var blæst op, og vi skulle have et par reb i sejlene. Alligevel kunne den ene vant ikke stå for trækket, den »knak«. I den anden båd hoppede roret af, og begge måtte vi sejle ind til kysten for at få skaderne udbedret.

Dagen sluttede med leirbål, men vi besluttede, at det ikke skulle være sidste gang, vi så hinanden. Om et par år mødes vi igen for at opfriske minderne fra denne tur. Det var nemlig en tur, som alle søspejdere skulle stræbe efter en gang at komme til at opleve.

ig.

Det er det, drenge vil ha'
som overtøj nu om dage, og det er både
praktisk og billigt, så hvorfor ikke?

Køb vindtøj i depotet, der er de fornuftige ting til de rigtige priser.

Ulvevindbluser - s. teg. til v. - mørkeblå poplin 38,75 - 39,75

Vindbluser $\frac{3}{4}$ lang, poplin m. tern. foer 47,35 - 54,85 - 62,85
 $\frac{3}{4}$ lang, drap bomuld m. foer - lille restparti 14,85
kun størr. 8 år

Nyheder!

(hjemkommer først i oktober)

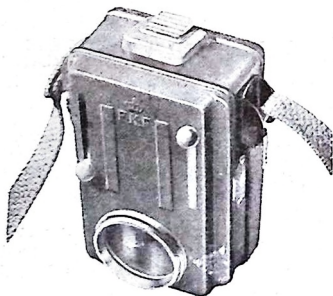
Lumber-jacket se foto - khakifarvet „Ninoflex“ poplin - føret
med vaskeskindsfarvet velour og med brune ribber - det er et virke-
ligt fint tilbud - størr. 6-8 år - 10-12 år - 14-16 år - voksne

41,75 48,75 56,75 67,75

En anden nyhed!

Knallert-jakke $\frac{3}{4}$ lang vindjakke m. teddybear foer og krave
khaki „Ninoflex“ poplin 63,75 - 68,75 - 76,75 - 89,75

Vindjakke $\frac{3}{4}$ lang, ny model 47,75 - 50,75 - 54,75 - 67,75

KONFIRMATIONSGAVER til spejdere?

Køb og ønsk gaver fra spejdernes egen forretning!

Den ideelle spejderlygte - se foto: med een pære	15,50
Pandelygter	7,65 - 21,50 - 28,50
Silva kompas	10,50 - 26,50 - 40,00 - 44,50
Stenca signaturbestik	7,85
BP-billede i ramme	9,85 - 15,85 - 18,85
BP-statuette, rødler	36,00
BP-bronceplaquette	5,00
Spejderstatuette, rødler	30,00
Soveposer, krøluld	48,50 - 62,00
Soveposer, dun	88,00 - 138,00
Spejderlampet	14,50
Telegrammer med spejderpræg	0,50 - 1,00

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: Erik Jessen,
»Troldhøj«, Åbenrå.

Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Sorø.

Nørre Farimagsgade 39
København K., tlf. Palæ 4526
Eksp. kl. 9-17½, fredag 9-19, lørdag 9-14
Odense: Klostervej 19, tlf. 12.418
Århus: Østergade 26, tlf. 13.613
Depotet er korpsets egen forretning og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K.,
Telefon Palæ 5711. Kontortid kl.
8-16, lørdag kl. 8-12. Giro 2284

Begge blades ekspedition:
Korpskontoret.